

JEREVÁN KARAVÁN --- BuSho prezentáció Örményországban 2017

Egyszer volt egyszer egy [novemberi esős](#) (a ganszenrózisztól) kora délután, amikor ősrégi barátommal Maly Robival (aki még 2001-ben volt a Túlvilágvég című opusznak az operatőre, aztán azóta halmozza a díjakat Karlovy Varytól az Oscarig) nekilendültünk a Feri-hegyének és elindultunk egy hosszú útra még hozzá Ázsiába! Először Kijev Boriszpil volt az úti célunk, ami ugye itt van a szomszédban (1100 km, igaz, mire vissza érünk túl leszünk a 8 ezren) onnan azonban hamarosan indultunk tovább az

Örmény fővárosba, Jerevánba, a Rolan Bykov nemzetközi filmfesztiválra!

Címszavakban [az Örményekről, akik](#) az ókori történelem óta vannak jelen, aztán az első világháborút követően újra körvonalazódtak majd szakadtak széjjel, minden esetre a 10 milliós lakosságból jelenleg 3 él az országban, a többiek a környéken kiszakadva, de tavaly volt az újjászületésük 25. évfordulója, azaz az előző Uniós (szovjet) kötelékből 1991-ben szabadultak. Első este az egyik főszervező, Zaruhi (akinek a neve aranyat jelent) kicsit beavatott a büszke örmények hitvallásába és álláspontjaira, hogy például a szomszédok közül a törökök és az azeriek ellenségek (ez utóbbiakkal épp tavaly volt egy kis 4 napos határ menti háborúcska valami területi vita kapcsán), a grúzok és az irániak pedig barátok!

Másik főszervező Yevgeniya még az előkészítés során elmondta, hogy a CET-hez képest 2 óra az időeltolódás, persze ők nem kalkuláltak a magyar óraátállítási mizériával, tehát az óránon éjfél volt, amikor megérkeztünk, ami a helyi idő szerint valójában hajnali 3 órát jelentett. Ráadásul a reptéri útlevél kontroll közben Robit nem akarták beengedni, mert azt hitték valami Argentín bűnöző, akinek megegyezett az útlevél száma az övével, ezért dekkoltunk még egy órácskát az éjszakában. Minden esetre a 3 óra alvás után nem voltunk kirobbanó formában, amikor másnap reggel zuhogó esőben bementünk a helyi napkeltébe vagy inkább mokaába és beszámoltunk róla, hogy milyen csodálatos helyen vagyunk, de sajnos még nem láttunk semmit.

Innen egyenesen mentünk a jereváni Színház- és Filmművészeti Egyetemre, ahol párhuzamosan tartottunk 2 előadást, aztán fogadott bennünket Mr. Muradyan, a rektor, aki egy igazi letűnt kor utolsó mohikánjaként intett a kolleginának, aki azonnal kezdte hordani a mézes sütit, a zaccos kávé és itt találkoztunk először az örmények büszkeségével, az Ararat konyakkal. Aztán itt az egyetemi folyosón az is végleg kiderült, hogy nem mindenki dohányzik, de aki az viszont mindenhol...

Hogy ne unatkozzunk, ezután indultunk a Moszkva moziban tartandó BuSho bemutatóra, melyben a legizgalmasabb az volt, hogy útközben és visszafelé is átmentünk a Republika téren, ahol nemrégén adott nagyszabású koncertet az örmény gyökerekkel bíró [System of a Down zenekar](#), de innen származik többek között Andre Agassi, teniszező, az énekesnő Cher, Alain Prost, Forma-1-es autóversenyző vagy épp Garry Kasparov, sakk világbajnok.

Végül pedig a vacsora előtti forgatókönyv fejlesztő workshop tette fel a napi semmit tevéseinkre a koronát, azaz csak Robinak, mert én már nem vállaltam a szereplést a visegrádi partnerekkel, azaz Jerzy, a poznan-i Ale Kinotól és a cseh Veronika voltak még jelen, mert a szlovákok sajnos az utolsó pillanatban lemondták a részvételt. Ezalatt én elmentem pénzt váltani és ugyanott bevásároltam némi helyi specialitást, miközben Zaruhi tájékoztatott a következő 2 nap menetrendjéről és ettől egy kicsit megnyugodtam(i), mert az első napunk az egy kicsit húzósra sikerült.

Másnap tehát [a TUMO centerben](#) kezdtük a napot, mely egy Dallasban élő örmény milliomos ajándéka az őshazának, ami egy 2011-ben megnyílt kreatív technológiai központ, ahol 12-18 éves gyerekeket fejlesztenek úrkörülmények között, aztán egyszer csak kiderült, hogy tulajdonképpen mi azért jöttünk most, mert egy szervezett vetítés után az ifjúság szeretné feltenni kérdéseit Robinak, a Mindenki című alkotással kapcsolatban.

Hirtelen ebédet követően kora délután a mindenhol jól látszódó [Ararat konyakgyár](#) látogatása következett, körbe vezetéssel, történelemmel, kóstolóval, falról ránc bámuló Clooneyval és Kusturicával, itt megértettük, hogy mire olyan büszkék, sőt most már a franciák is azok, mert az ő tulajdonukba került az egész, mielőtt lekörözték volna őket.

A szombati napunkat végül a nagyszabású záró ceremónia, a **Moszkva mozi** 500 fős nagytermében, ahová bevezényeltek egy századnyi katonát is a szervezők, meg volt kardtánc meg helyi megasztár győztes kisfiú valamint accapella énekegyüttes is, végül, de nem utolsó sorban minket is kitűntettek egy talpazatra állított nemzeti jelképpel, azaz egy gránátalmával, amelyre annyit véstek, hogy: „Creating Cultural Bridges”, tehát örmény kulturális hídépítők lettünk.

Következett a közel egyhetes kiruccanásunk egyetlen szabad napja, amely azonban kétség kívül a legnagyobb élményeket tartogatta számunkra, ugyanis a korábban már említett 2 főszervező és egy helyi sofőr társaságában elhagytuk a fővárost és néhány közeli látnivalót látogattunk meg. Kezdsnek egy vasárnap reggeli szentmisén gyűjtöttunk gyertyákat, mely különleges hangulatával marad emlékezetes, sajátos keveréke az ortodox, a muzulmán és a helyi, világon egyedül álló apostoli

keresztény szertartásoknak. Az ezt követő kocsikázás során szembesültünk vele, hogy valójában egy hegyvidéki sivatagos tájon vagyunk, útközben megálltunk a biblia és Noé bárkája óta ismert Ararat-hegy megtekintő pontnál, ahol felhőbe burkolózott a 4000 métermél is magasabb csúcs, viszont a bejáratnál alma vodkát árultak a nének. Utunkat folytatva megálltunk a 10. században lélegzetelállító helyre épült [Garni templomnál, majd pedig az 1. századi Geghard](#) sziklába vésett kolostornál zártuk a túristák bárhol fejezetünket. Hazafelé aztán a városi piac és egy

tradicionális taverna volt a program, ahol a helyi kebabot, szőlőlevélbe csavart darált hússal és ajran jellegű sós joghurttal tálalták, köszö, viszlát.

13-án hétfő reggel folytatódott az időeltolódásból fakadó hercehurca, amikor az Aegean Airlines járatával 6:05-kor indultunk Athén Venizelos repterére, ahol a 2 óra 45 perces repülést követően 6:50-kor landoltunk is, majd egy gyors biztonsági ellenőrzést követően máris tovább Bukarestbe, mely a célállomásunk volt! 10:15-kor érkeztünk a román fővárosba, ahol várt bennünket az Intézeti sofőr és a diplomata rendszámmal ellátott gépjárművel átsuhant a városon és 5 perccel kezdés előtt meg is érkeztünk a 11 órai sajtótájékoztatóra a 11. Bukaresti Magyar Filmhétre. Az itt töltött 2 napot ugyancsak intenzíven töltöttük, de már fejben egy kicsit hazafelé tartottunk, mely végül szerda reggel a valóságban is megtörtént. Köszönjük a lehetőséget mindkét szervezésnek, reméljük lesz még ilyen az életben, mert vissza szeretnék menni az Ararat árnyékába, mert akkor hatással voltak rám a 30 éve nem látott Volgák, hogy vennék egyet és aztán azzal lehetne hazajönni.

Miután hazaértünk hallottam a hírekben, hogy közvetlenül ott létünk után Ukrajna szerte [lezártak reptereket bombariadók](#) miatt, az Iraki – Iráni határon pedig [2017 legsúlyosabb földrendgése](#) zajlott, melyet még Törökországban is éreztek, azaz Örményországban is. Az utóbbi időben sorozatban ilyen történetek lengtek körül, a szeptemberi Károlyvárosi látogatás után [óriási árvíz pusztított](#) (nem véletlenül 4 River fesztivál a nevük), majd az októberi portugál Amarante látogatásunk után konkrétan a településre érkezett az [egész országban tomboló erdőtüz](#)... Most tehát irány a téli barlang sarka, ahol meghúzódhatunk egy darabig a sötétben, bár túl sok időnk azért nincs, mert december 1-én megkezdődik a nevezés a 14. BuSho Nemzetközi Rövidfilm Fesztiválra! De hát ilyen ez a bringa, és persze mi csináltuk magunknak, tehát most pedig örülünk neki, hogy ilyen!

Gábeli Tamás

